

Na základě vědeckého výzkumu bylo potvrzeno, že hloupost má ve všech aspektech společenského života přednost před inteligencí. Výzkumy a studie amerického profesora Siegfrieda Streuferta, předního odborníka a badatele z oblasti lidské inteligence, jasně ukazují, že největší šanci na úspěch v soukromém životě i v zaměstnání mají ti z nás, kterým vůbec nedochází, co se děje.

Výsledky výzkumu jsou opravdu skličující, i když v tomto momentě se sluší poznamenat: Tedy jak pro koho. Vezmeme-li v úvahu západní civilizaci a její orientaci na ekonomismus a obchodní prospěch, vyznívají závěry kladně: Čím je člověk hloupější, tím je obchodně zdatnější. A hloupých lidí je víc, než těch inteligentních. Inteligence trpí pocitem naprosté nedůležitosti vlastní osoby a velkým pochybováním o vlastních názorech. Naopak hloupost triumfuje bezmezným sebevědomím a schopností rychlého rozhodování bez úzkosti a pocitu nejistoty z jeho následků. Proto hloupost zakládá státy, z ní je živa každá vrchnost, vojevůdci, potměšilí rádci a soudci. Hlupák pojímá věci jednoduše a v tom tkví jeho síla i klam.

K čemu inteligence?

Pokud lze výše uvedené závěry brát jako obecně platné pro všechna společenství v celých dějinách lidstva, a svědectví našich předků, proroků či filosofů z historické éry to jen potvrzují, je nutné se ptát, kde je tedy místo a význam inteligence? Čím se uskutečňuje její dopad na celkovou kulturní úroveň národů, na kvalitu jejich života a prosperitu? Hodnota inteligence je veličina, jejíž vklad nemohou určovat sami lidé inteligentní, ale jde o potenciál, s nímž v dějinách zacházeli ku vlastnímu prospěchu lidé hloupí. Mírněji řečeno lidé méně inteligentní avšak nadaní uměním vládnout a schopností porozumět masám. Podstatné ovšem je, že přes zábrany myslitelů k vůdcovství a k rychlému kalkulu byla inteligence v minulosti vždy ceněna a ve spojení se vzděláním tvořila jakýsi zdroj moudrosti, k níž se lidé mocní i praktičtí obraceli pro radu, protože věděli, že moudrost a vědění ukazují cestu k dobru, k lepší a harmoničtější společnosti, v níž i moc nabývá větší jistoty a vyššího významu. Za to byli chytrí a vzdělaní lidé patřičně oceňováni a byla jim prokazována čest jako představitelům duchovní elity společnosti.

Tato úcta k vyšší rozumové schopnosti a hledání pravdy v radě moudrých však skončila nástupem universálních křesťansko liberálních idejí rovnosti a svobody individua bez uvážení jeho etno-nacionalistického a kulturního kontextu. Aby mohlo být dosaženo ideálu rovnosti a svobody volby v podmínkách rovných příležitostí, musí být vzat za základ vzájemného přiblížení a vyrovnání rozdílů mezi lidmi ten nejnižší vzor člověka. Nízkost na úroveň ušlechtilého ducha nepovýšíš, z hlupáka mudrce neuděláš. Naopak z člověka inteligentního, všestranně vzdělaného a kritického lze udělat hlupáka velice snadno. Stačí poukázat na jeho existenční nouzi, označit ho za oběť vlastního neúspěchu, za zneuznaného génia a domýšlivce, který se jen předvádí a kritizuje společenské poměry pro vlastní zatrpklou. K tomu je ovšem třeba zajistit, aby byl neúspěšný, aby se jeho hodnota měřila názorem hlupáků, aby hloupost slavila úspěch jako lidská ctnost.

Zhloupení moderny

Blahoslavení chudí duchem hlásalo křesťanství, když rozehrало vábivé struny rovnosti všech před Bohem, jimiž rozmnožovalo řady svých příznivců. Všechno vznešené, zvláště obdařené inteligencí a nadřazené nižšímu druhu člověka je zlem hodným ponížení. Vše hloupé, pokorné a ubohé je blízké Bohu. Nejinak je tomu s liberálním hnutím a jeho ideálem rovnosti. Těžko se ubránit dojmu, že křesťanství prošlapalo cestu všem liberálním běsům, jimiž je postižena moderní doba: jakobinismus, nacismus, fašismus, komunismus, feminismus. Jeden základ rovnosti přetavený v dopuštění nízkosti, jeden osud směřující k vládě lůzy a konečnému otroctví ve spárech plutokracie.

Základním znakem liberalismu je ponižování státem řízené masy lidí na jednolité stádo jedinců odtržených od vlastních zdrojů existence i od rozhodování o svém osudu. K tomu, aby přijalo takový úděl a přitom věřilo v demokracii a individuální svobodu, je nutné skoncovat s kritickým myšlením. Toho je dosaženo systematickým vymýváním mozků tržně konzumními principy života, zamlčováním pravdy a přebarvováním historie na temný věk despotismu vyvolených a ponižování nevolnického lidu, vymýcením všech tradic připomínajících staré stavovské řády a podmínky hierarchické nerovnosti, včetně patriarchálního modelu rodiny zajišťujícího její funkci, potíráním všech aristokratických principů jako nástrojů zavádějících nespravedlivé pořádky založené na nerovnoprávnosti a vposled snižováním moudrosti předků na zastaralé a dobově omezené názory odrážející zaostalé společenské poměry, z nichž lidstvo povstalo zákonitým vývojem k lepší a dokonalejší éře moderního věku vědeckého pokroku, který jediný zajistí lidem hmotný blahobyt a individuální spravedlnost právního státu. Drzost a hloupá nabubřelost moderních myslitelů, jimž liberální systém poskytl zajištěnou existenci, jde tak daleko, že mluví o konci dějin, jako kdyby nic lepšího než liberálně demokratický systém už nemohlo existovat.

Pokud hlupák přece jen kritizuje, má na mysli čistě jen osobní prospěch, sám volá po rovných počitcích a srovnatelných příležitostech, žádá tytéž hmotné statky, jako má jeho soused, dožaduje se stále více osobních práv. Pojetí spravedlnosti u hlupáků má jediný receptor pro hodnocení spravedlivého soudu, a tím je trávicí systém. Proto ideálním místem pro hlupáky je konzumní společnost. V ní má hlupák pravdu i uznání své pravdy sám ze sebe, v ní se otázky dobrého či špatného trávení povyšují nad veškerou moudrost světa, v ní tupost vítězí, aniž by vyžadovala protivníka. Hloupost se promítá i do samotného jazyka, vše, co se vyjadřuje složitě, je v jádru podezřelé, namísto asociativního vyjádření skrytých konotací nastupuje řeč triviálních symbolů, holých vět a znaků (smajlíků). V konzumní společnosti jakákoliv moc nemá alternativu ani odpůrce dokud lidu slouží zdraví a má co trávit, dokud tržní soutěž udržuje stav boje všech proti všem, dokud jsou si všichni lidé cizinci a postrádají sociální rozměr ve smyslu skutečné solidarity a vzájemnosti.

Konec dějin

Zájmem současné moci je podporovat konzumní společnost a z poddaných udělat hlupáky. Proto současné státy ničí rodiny a připravují je o otce, aby předešly výchově dětí ke kolektivním a mužným hodnotám, proto školství studenty nevyučuje ničemu, co by jim pomohlo porozumět vlastnímu bytí, dát lidskému životu smysl a pochopit význam utváření kulturních systémů a hodnot. Obecné vzdělání, ideje a vědění jsou potírány, svět je mladé

generaci předkládán jako hotová a ukončená věc, a to i přes jeho neustálou, leč pouze kvantitativní, změnu. Podmínkou předestřeného konce dějin je zánik kultury a ztráta člověka jeho vyloučením z veškerého sociálního i etického kontextu. V důsledku takový svět funguje jako efektivní výkrmna hovězích dojnic opřená o tržní intenzifikaci poskytované pastvy, v níž se vše redukuje na jediné podstatné: hmotné zabezpečení, státní dozor, dojivost a ukájení fyzických potřeb.

Minulost a její duchovní tradice jsou vykreslovány jako temné doby zápasu o zachování holé existence nuzáků proti krutosti vznešených vládců. Duchovní potenciál nového člověka se převádí na individuální a ničím nedotčenou kreativitu v hledání tržního uplatnění. Právo na vlastní názor, jakkoliv dětinský a udržovaný v mezích politické korektnosti, je povýšeno nad intelektuální rozhled a kritické myšlení. Čím toho člověk v obecném smyslu méně ví, tím je přizpůsobivější, manipulovatelnější, úspěšnější a v důsledku spokojenější. Čím je hloupější, tím lépe zapadá do soukolí tržních vztahů ve prospěch těch, kdo z nich nezřízeně bohatnou. Kapitalismus nežádá člověka všestranně vzdělaného, protože potřebuje jednorozměrný stroj vyčíslitelného výkonu. *MIPS* je zkratka pro ideálního zaměstnance moderní efektivní korporace a v překladu znamená Mladý Idiot Plný Síly.

Infantilita a feminizace

Vrcholem hlouposti globální tržní společnosti je infantilita. Preference vlastního názoru bez vědění orientovaného na úspěch v práci, fyzické žádosti, zábavu a hry vede tak daleko, že lidé považují za pozoruhodnou duši dítěte a jeho myšlenkovou nedotčenost. Názor dítěte je prostý všech předsudků, ideových zátěží a zkaženosti. Dětská duše je tabula rasa, bezstarostná a šťastná. Jako taková je proto na vrcholu moderní doby prohlášena za požehnanou. Soud dítěte je aktem ryzí kreativity myšlení, není veden ničím a překvapuje svojí novostí. Nevadí, že ona novost a neotřelost je pouhým výrazem hlouposti, která nebere v úvahu poznání a hlubší souvislosti nabyté zkušeností. Přesto se stává takové myšlení pro mnohé vzorem, protože je živoucí, nezatíženo pochybnostmi, ani sžíravým neklidem při hledání pravdy. Pojem pravdy je pro ně neznámá kategorie a dobré je vše, co člověka baví a naplňuje rozkoší.

Nejbliže k infantilnímu názoru mají ženy. Jejich orientace na bezprostřední potřeby života a empatii je blízká dětskému nazírání světa tak, jak se bezprostředně jeví v negativní zkušenosti a v interakci s nejbližšími lidmi či podněty, které jim skýtá praktický život. Myšlení se pro ně stává pouhým nástrojem k vyrovnání vlastních emocí s okolní realitou, k překlenují vlastních frustrací, prázdnoty či stresových stavů. Jakmile je žena v pohodě, přestává myslet a začíná žít. Především pro ženy se hloupost stává ctností, zatímco moudrost založená na filosofii a vyšším smyslu poznání je jim výstřední exhibicí rozumu, taháním problémů tam, kde nejsou, nemístným problematizováním prosté skutečnosti nadutými muži, kteří se berou příliš vážně. Ženy a děti se bezpochyby příliš vážně neberou, dokonce ani nevidí důvod, proč by si tak měly komplikovat život. Více dobrot, požitků a radosti jim to určitě nepřinese. Společnost, která naslouchá ženám a dětem, je na nejlepší cestě k otroctví.

Proto celá známá historie s výjimkou posledních dvou století jednoznačně uznávala

patriarchát a mužné hodnoty zakotvené ve společenském řádu jako záruku svobody. Západní liberální svět je ovšem pod vládou oligarchie, která nemá zájem na tom, aby se utužilo morální vědomí lidí něčím tak zavazujícím a stmelujícím, jako je patriarchát. Mohli by se totiž začít aktivizovat k odporu, přestat snášet svůj otrocký úděl. Oligarchie hraje na žádostivé struny ženských instinktů a malichernosti, které se ženám vyplácely právě v patriarchátu, v emancipované společnosti však působí rozkladně. Ženy pak ve své hlouposti, opuštěnosti a feministickém rozrušení vyžadují silný stát a represivní „antidiskriminační“ zákony, aby jim stát jako jediný velký patriarcha zajistil bezpečí a výživu jejich dětí, čímž přímo podporují totalitní mocenský systém ve prospěch buržoazní elity. Kdybych byl boháč, který si svými švindly nahrabal miliardy, určitě bych neuvažoval jinak.

Náznak řešení

Co by měl opravdu humánní stát udělat pro to, aby lidem vrátil kulturu a zapomenutý vzor ušlechtilosti, estetiky a morálky? Měly by se na státní náklady vytvořit filosofické školy postavené na tradičních duchovně paternalistických základech, které by se veřejně vyjadřovaly k otázkám doby a účinně kritizovaly každé rozhodnutí současných vlád a politiků. Tato kritika by měla být považována za směrodatnou a všichni veřejní činitelé by jí měli čelit účinnou polemikou či změnou svých postojů. Každý politik by měl povinně svoje názory konzultovat s touto duchovní elitou a předkládat veřejnosti její doporučení, včetně zdůvodnění dalšího postupu v případě, že s ním nesouhlasí. Takový politický systém by mohl fungovat na principu zastupitelské (nikoliv však stranické) demokracie, musel by ale zrušit volební právo žen.

Poznámka k závěru: Pokud jsem se zmínil o tradiční duchovnosti, měl jsem na mysli duchovnost pohanskou – její hluboké přírodní kořeny vytržené ze země křesťanstvím – a umístěnou do kontextu novodobého vývoje. Jen tak lze předejít úpadku lidskosti a rozemletí celého člověka v liberálním individualismu zženštilé civilizace a v nastupujícím otrokářském řádu ovládaném plutokracií.